.....ทุ่งทานตะวัน / ไร่ถั่ว / เชื่อนปาสักชลสิทธิ์.....

การเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะผู้ที่สนใจการถ่ายภาพ ักจะคาดหวังที่จะ ได้ภาพสวยๆกลับมาทุกครั้ง บางคนผิดหวัง บางคนก็สมหวัง ไปเที่ยวมาหลายแห่ง แต่หาภาพดีๆไม่ค่อยได้.... สำหรับผมแล้ว คงไม่ได้คาดหวังใดๆ แต่มีสิ่งหนึ่ง ที่คิดอยู่เสมอว่า ถ้าอยากได้ภาพดีๆนั้น ต้องแสวงหาเอาเอง ใช้ความสังเกต และ มองหาสิ่งที่ควรจะถ่ายอยู่เสมอๆ

ผมเดินทางไปสระบุรีคราวนี้ ฝนตกเกือบตลอดทั้งวัน แต่กระนั้นก็ยังมีภาพ ที่น่าสนใจติดไม้ติดมือกลับมาให้คนอื่นได้ดู เรื่อง "ไร่ถั่ว" เป็นเรื่องง่ายๆแต่มี -----แม้โอกาสอาจไม่อำนวยนักก็ตาม

พฤศจิกายน 2542

ในช่วงประมาณปลายเดือนตุลาคมของทุกปี มักเป็นเวลาที่ความกดอากาศสูงจากประเทศจีนแผ่ลงมาปกคลุมประเทศไทย ซึ่ง หมายความว่าบ้านเรากำลังย่างเข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว ท้องฟ้าในเวลานั้นจะปลอดโปร่งแจ่มใสและไร้เมฆ ตื่นมาตอนเช้าๆก็จะพบกับ ลมหนาวที่พัดกรรโชกเย็นๆ เหมือนเป็นเครื่องเตือนให้เตรียมตัวรับลมหนาวกัน

การเปลี่ยนแปลงของฤดูการณ์เช่นนี้ มักสังเกต ได้ในทุกๆปี

หลายครั้งที่ผมมักใช้ช่วงเวลานั้นจัดโปรแกรมเดินทางออกเที่ยวไปในต่างจังหวัดด้วยรถส่วนตัว เพราะคิดว่าเป็นเวลาเหมาะสมที่จะมี โอกาสได้เห็นความเขียวขจีตลอดสองข้างทาง ท่ามกลางบรรยากาศที่ดูสดชื่นของรอยต่อช่วงปลายฤดูฝนกับต้นฤดูหนาว ยิ่งถ้าออก เดินทางกันแต่เช้ามืดเพื่อเปิดฟ้ารับอรุณกันละก้อ จะได้พบภาพสวยๆงามๆ ห็นพระอาทิตย์ดวงโตๆกำลังโผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า ในขณะที่รถกำลังแล่นออกนอกเมือง

ฤดูฝนปีนี้ค่อนข้างยาวนานกว่าทุกปี นี่ก็ยางเข้าต้นเดือนพฤศจิกายนแล้ว แต่ยังมีฝนกันไม่เว้น เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะปีหลังๆ นี้สภาพอากาศดูจะผิดปกติต่างจากปีก่อนๆมาก เมืองไทยมี่ฝนตกชุกเป็นประจำ ทำให้ข่าวเรื่องฝนแล้งที่เคยรุนแรงในอดีตกลับเงียบ หายไปจนน่าแปลกใจ ในทางกลับกันก็มีข่าวฝนตกหนักในหลายท้องที่ แต่คนกรุงเทพฯยังพออุ่นใจได้บางที่ปีนี้เขื่อนป่าสักสร้างเสร็จ พอดี ปัญหาน้ำท่วมที่อาจเกิดขึ้นคงพอทุเลาลงไปได้บาง

ข่าวคราวของเชื่อนปาสักในขณะนั้นมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆกันมาก ทั้งทีวี หนังสือพิมพ์ รวมทั้งยังสอดแทรกเรื่องราว ของเชื่อนและทุ่งทานตะวันในรายการต่างๆทางทีวีด้วย ชื่อนปาสักดูเหมือนจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่หลายคนให้ความ สนใจ และอยากไปเที่ยวพร้อมๆกับชมทุ่งดอกทานตะวันไปในตัว โดยเฉพาะนักถ่ายภาพต่างใจจดใจจอติดตามข่าวสารกันอย่าง ใกล้ชิด ยิ่งมีข่าวว่าได้ขยายพื้นที่ปลูกมากกวาเดิมและเตรียมจัดงาน "เทศกาลทานตะวันบาน" กันอย่างคึกคัก ก็ยิ่งทำให้เพิ่มความสนใจ มากขึ้น

ผมโทรติดต่อหาเจ้าตึ๊กเพื่อนคู่หูแต่ก็อ่อนวัยกว่า ชวนมาเที่ยวสระบุรีในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ เพื่อเป็นเพื่อนเดินทาง เพื่อนคุยและ เพื่อนเที่ยวไปในตัว ซึ่งทุกครั้งที่ชวนเจ้าตึ๊กก็ไม่เคยปฏิเสธ เพราะนั่นหมายความว่าจะได้เที่ยวฟรีๆกินฟรี โดยไม่ต้องจ่ายตังค์

เจ้าติ๊ก... ผมชอบนิสัยอยู่อย่างหนึ่งคือเป็นคนไม่ค่อยบ่น ให้ทำอะไรก็จะทำทุกอย่างโดยไม่เกี่ยง และเออออห่อหมกไปด้วยทุกครั้ง นานแล้วที่ไม่ได้ชักชวนเจ้าติ๊กไปไหนด้วยกัน เพราะภาวะเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย ทำให้รู้สึกห่างเหินกันนานทีเดียว

วันนี้ผมกับเจ้าตึ๊กนั่งรถมาที่จังหวัดสระบุรี ก็เพราะอยากมาเที่ยวจังหวัดที่ไม่ห่างจากกรุงเทพนัก จะได้เห็นความเขียวขจีของ ธรรมชาติในช่วงปลายฤดูฝน โดยเลือกที่จะมาอำเภอมวกเหล็กก็เพราะเห็นว่าเส้นทางสายนี้มีความเป็นชนบท และดูเป็นธรรมชาติ มากกว่าเส้นทางอื่น พร้อมกันนี้ก็ถือโอกาสสำรวจไร่ทานตะวันที่กำลังจะบาน จะได้หมายตาเอาไว้ล่วงหน้าเพื่อมาถ่ายภาพในวัน ที่ดอกบานเต็มที่ ที่จะมาถึงอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้

้เจ้าติ๊กนั่งจ้อมาตลอดทางเพราะไม่ได้เจอกันนาน มีเรื่องเล่าสารพัด จนผมเหนื่อยแทนเพราะพูดจนน้ำลายแตกฟอง บางเรื่อง

ก็ไม่น่าฟัง จนผมต้องเบรคอยู่บ่อยๆ มาวันนี้แทนที่จะพูดถึงเรื่องเที่ยวที่กำลังเดินทางไป กลับต้องมานั่งฟังปัญหาชีวิตที่จุกจิก และเป็นเรื่องส่วนตัว

เราแวะทานอาหารเช้าแถวย่านรังสิตกันก่อนจากนั้นก็เดินทางต่อไปยังสระบุรีด้วยถนน 8 เลนที่ราบเรียบ คุยกันเพลินๆเผลอ แผลบเดียวก็เข้าเขตสระบุรีในเวลาไม่นานนัก ผมขับรถผ่านกลางเมืองเพื่อออกไปยังจังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดลพบุรีในเส้น ทางเดียวกัน ซึ่งเป็นเส้นทางที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี โดยเฉพาะถ้ามาทุ่งทานตะวันแล้วจะต้องผ่านมาเส้นทางนี้ก่อนทุกครั้ง

พอขับรถพ้นช่อง "เขาขาด" ก็ต้องพบกับถนนที่กำลังก[่]อสร้างเพื่อขยายเป็นถนนมาตรฐาน 4 เลน จึงต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น ตามไหล่ทางระหวางก่อสร้าง มีกองดิน กองทรายเรียงถี่ยิบ ทำให้รถวิ่งชาลง และยิ่งมาเจอฝนตกพรำๆกันแบบวันนี้ ยิ่งทำให้ถนน ดูเละเทะไปหมด

กว่าจะพ้นเนินเขาลงมาถึงทางลาดได้ก็ต้องนั่งลุ้นกันนานเพราะถนนถูกบีบให้แคบและห้ามแชงตลอดทางเป็นระยะที่ไกลพอสมคว รุ แต่พอขับพ้นช่วงเนินเขามาได้ไม่นาน ก็พอจะมองเห็นทุ่งทานตะวันอยู่ข้างหน้าให้ตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง ครั้นจอดรถลงไปดู ปรากฏ วาทั้งต้นและดอกแคระแกน ต้นเตี้ยและดอกเล็ก เหมือนปลูกแล้วทิ้งมากกว่า จะเป็นเพราะขาดการ ดูแลเอาใจใส่หรือดินไม่ดีเพราะ ขาดปุ๋ยก็ไม่ทราบได้ มองไปทางไหนก็เห็นแต่ต้นเล็กๆสูงระดับเอว โดแล้วก็น่าเสียดายที่คงลงทุนไปมากแต่ได้ผลออกเพียงน้อยนิด

เจ้าติ๊กลงจากรถมาพร้อมกับสะพายกระเป๋ากล้องเดินตามมาด้วย และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เจ้าติ๊กมาเห็นทุ่งดอกทานตะวัน ซึ่งออกจะ ตื่นเต้นที่เห็นพื้นที่ปลูกเป็นบริเวณกว้างนับร้อยไร่ไปจนถึงเนินเขา โดยหารู้ไม่ว่าที่เห็นนั้นเป็นแปลงดอกทานตะวันที่ แย่ที่สุด

"พี่จะถ่ายรูปหรือเปล่า" เจ้าตึกถามขึ้นมาที่เห็นผมดูไม่ค่อยสนใจกับดอกทานตะวันมากนัก "ตึกขึ้นรถดีกกว่า ต้นไม่ค่อยสมประกอบเลย มีแต่ต้นกระจิ้ดทั้งนั้น แบบนี้หาภาพดีๆไม่ได้หรอก" ผมพูดพลางก็เดินนำไปขึ้นรถ

เมื่อชับรถไปได้ไม่นานฝนก็ตกลงมาอีกทำเอาหมดอารมณ์ไปเหมือนกัน แต่เมื่อชับรถผ่านไปข้างหน้าไปอีกราวสองกิโลเมตร ก็พบทานตะวันดอกใหญ่ บานสะพรั่งเต็มแปลง คราวนี้ดูดอกโตและสมบูรณ์มาก นึกในใจว่าสงสัยได้จอดรถนานแน่

"เฮ[ี]ยติ้ก..คราวนี้เอาแน**่**เตรียมหิ้วกระเป๋ากล[้]องลงได้เลย อย[่]าลืมเอาขาตั้งกล[้]องที่เบาะหลังลงด[้]วยนะ" ผมกำชับเจ**้**าติ๊กเพราะคิดว**่างานนี้เจอของจริงแล**้ว

ผมหิ้วกระเป๋ากล้องลงจากรถ ส่วนเจ้าติ๊กหิ้วกระเป๋าใส่ฟิล์มใบเล็กๆและขาตั้งกล้องเดินตามไป แปลงนี้ดอกค่อนข้างโตและสมบูรณ์แต่ยังไม่เต็มที่นัก รอไปอีกหนึ่งอาทิตย์นาจะกำลังพอดี ท้องฟ้าขณะนั้นยังดูขมุกขมัว ไม่นาถ่ายภาพนัก แต่เอาละ..ไหนๆมาแล้ว ลองหามุมกันหน่อยเผื่อได้ภาพดีๆบ้าง

" ดอกใหญ่ๆ ....เจอแล้ว ดอกโตฟอร์มสวยด้วย ...ติ๊ก ตามขึ้นมาเลย"

ผมขึ้นเนินดินนำหน้าไปก่อน ส่วนเจ้าตึ๊กเห็นกำลังสาละวนวุ่นวายอยู่กับการ ดึงดอกหญ้าที่ติดตามกางเกงยีนส์ ผมหยิบกล้องแล้วลองเล็งไปที่ดอก แต่พอโฟกัสให้ชัดๆแล้วเห็นเป็นจุดดำๆที่กลีบดอกเต็มไปหมด ดอกอื่นๆก็เป็นจุดดำเช่นกัน

- " เอ...แบบนี้ถ่ายไปคงไม่ไหวแน่ ดอกสวยดีแต่มีตำหนิเหมือนมีจุดดางดำขี้แมงวันเต็มใบหน้า" ผมยืนบนกับเจ้าติ๊ก
- " ดอกมีแมลงกินหรือเปล่าพี่ " เจ้าติ๊กถามด้วยความสูงสัย
- " สงสัยจะโดนฝนสาดมากกว่า สาดแรงจนกลีบดอกซ้ำและเป็นจุดดำตามมา" ผมตอบเจ้าติ๊กไปตามที่คาดคะเน

ฝนเจ้ากรรมเริ่มลงเม็ดถี่มาอีกแล้ว ผมจึงรีบถ่ายภาพแบบมุมกว้างไปได้ 4-5 ภาพ ก่อนจะขึ้นรถเห็นมีนักท่องเที่ยวอยู่กลุ่มหนึ่ง ซึ่งจอดรถอยู่ใกล้ๆกำลังถ่ายภาพกันที่ในแปลงดอก คนในรถก็ตะโกนเร่งให้ถ่ายเร็วๆเพราะฝนไล่ตามมาแล้ว

จากนั้นเราออกเดินทางกันต่อ และตลอดเส[้]นทางก็ไม่เห็นทุ่งทานตะวันกันอีกเลย นึกในใจว่าคงต้องขับยาวจนถึงเขื่อนป่าสัก เสียละมั้ง แต่ครั้นไปอีกไม่ไกลนักเห็นไร่เกษตรแปลงใหญ่ มีพืชไร่อะไรก็ไม่ทราบได้สีเขียวสด ขึ้นคลุมดินจนแน่นเป็นบริเวณกว้าง ความสูงที่สังเกตเห็นเพียงแค่ระดับเอว ดูไกลๆแล้วเห็นใบออกสีเขียวปนเหลือง ชาวบ้านเกือบยี่สิบคนกำลังมะรุมมะตุ้มอยูกลางไร่

" เค้าทำอะไรกันนะ" ผมพูดเปรยๆขึ้นมาให้เจ้าติ๊กฟัง

ผมค่อยๆขับรถอย่างช้าๆพร้อมกับจ้องมองไปที่จุดนั้น ซึ่งยังหาคำตอบไม่ได้ จึงจอดรถสังเกตการณ์สักพัก แต่จุดที่จอดดูนั้น ค่อนข้าง จะหางพอสมควรจึงยากจะคาดเดาได้วาเป็นพืชอะไร ทั้งที่แถวนี้ผมผ่านมาค่อนข้างบ่อยและคุ้นเคยกับพืชไรย่านนี้ดีพอสมควร

" ดูๆแล้วน่าจะเป็นต้นถั่วเหลืองนะ เพราะต้นจะไม่สูงนัก " ผมออกความเห็นแต่ก็ยังไม่แน่ใจ แต่เท่าที่เคยเห็นมานั้น การเก็บถั่วเหลือง เค้าจะปล่อยให้ทั้งต้นและฝักแห้งสนิทก่อน แล้วจึงเก็บเกี่ยว ไม่น่าจะเก็บกันกลางฝนพรำๆ แบบนี้ และที่เห็นนี้ทั้งต้นทั้งใบยังเขียวสดอยู่เลย หรือว่าเก็บขึ้นมาก่อนแล้วค่อยนำไปตากแดดภายหลัง

จะเป็นอะไรก็แล้วแต[่] มองสภาพทั่วไปแล้วแล้วน่าจะมีมุมภาพดีๆให้ถ่ายได้บ้าง คิดได้อย่างนั้น จึงดับเครื่องรถยนต์และบอกเจ้าติ๊ก ให้เตรียมตัวทันที

- " พี่จะลงเหรอ ฝนยังตกอยู่นะ จะเอารมไปหรือเปล่า " เจ้าติ๊ก ชักลังเลใจว่าผมจะลุยเข้าไปในไร่ขณะที่ยังมีฝนตกไม่ขาดเม็ด
- " ตกนิดหน่อยคงไม่เป็นไรหรอก เดี๋ยวพี่จะใสหมวก ไม่อยากเอารมไปเพราะมันเกะกะและถ่ายภาพลำบาก"
- " พี่มีหมวกมาเผื่อนะจะเอาหรือเปลา" เจ้าติ๊กคงไมชอบใสหมวกเลยปฏิเสธ

" คราวนี้เราคงอยู่นานแน่ "

ผมบอกให้เจ้าตึ๊กให้รู้ตัว และคงไม่คอยให้ฝนหาย เพราะยังไงมันคงตกๆหยุดๆแบบนี้ไปอีกนานแน่ ผมเลยเลิกสนใจเรื่องฝน หากสนใจมากนักพาลจะหงุดหงิดรำคาญเปล่าๆ อีกอย่างหนึ่งเห็นว่าถ้าชักซ้าก็อาจพลาดโอกาสดีๆได้

" ตุ้นถั่วลิสง ถั่วตุ้มที่เราซื้อกินนี่แหละ นั่นไงเคากำลังดึงฝักถั่วออกจากราก " ผมเฉลยคำตอบให้เจ้าตึ๊กทราบ ผมรู้วาเป็นตุ้นถั่วลิสงหลังจากที่เดินเข้าไปใกล้ และยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นมุมดีๆให้กดชัตเตอร์กันหลายครั้ง โดยใช้เลนส์ซูมดึง ภาพในระยะไกล เพราะต้องการให้ชาวบ้านทำงานไปตามปกติโดยไม่ต้องประหมาเมื่อรู้ตัววากำลังถูกถ่ายภาพ

"ถ่ายไปทำอะไรเร้อะ......" เป็นคำถามที่ถูกถามเมื่อเห็นผมสะพายกล้องเดินไปใกล้พวกเค้าพร้อมกับเจ้าติ๊ก "ถ่ายไปลงหนังสือพิมพ์นะ " ผมตอบโดยไม่ลังเล และมักตอบเชิงเท็จแบบนี้เป็นประจำ

แม้จะไม่ไช่ความเป็นจริงแต่ก็ได้ผลที่เป็นใบเบิกทางให้ได้รับความรุ่วมมือให้ถ่ายภาพได้ สะดวกยิ่งขึ้นตอบตรุงไปตรงมาๆคนพังอาจสับสนและไม่เข้าใจเปล่าๆ ครั้งนี้อีกเช่นกันที่ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากชาวบ้าน ทำให้การถ่ายภาพไม่มีอุปสรรคแต่อย่างใด

ในช่วงเวลาอาหารมื้อเที่ยง แปลงถั่วที่เห็นก็คือโต๊ะอาหารของพวกเค้านั่นเอง กินข้าวไปในท่ามกลางเม็ดฝนที่ยังพอหลงเหลืออย่าง ไม่ทุกข์ร้อน กับข้าวที่เตรียมมาก็จัดแบ่งลงใส่จานนั่งกินด้วยกันแบบง่ายๆ

ผู้หญิงบางคนมีเด็กอ่อนมาด้วยก็หลบไปปักหลักกางเต้นท์ ด้วยผ้ายางแบบชั่วคราวใกล้ๆกันนั้นเอง แม่ก็ทำหน้าที่ไกวแปล และ ดูแลลูกน้อย ปล่อยให้สามีตัวเองทำงานร่วมกับเพื่อนบ้านกลางไร่ เห็นลูกน้อยนอนลืมตาแป๋วอยู่ในเปลที่แม่นั่งไกวในเต้นท์เล็กๆ ขณะมีฝนตกประปราย ดูช่างแตกต่างจากชีวิตในเมืองอย่างสิ้นเชิง วิถีชีวิตดูเรียบง่ายมีต้นทุนที่ต่ำ ต่างกันลิบลับกับผมและ เจ้าติ๊ก ซึ่งตกลงกันว่ามื้อเที่ยงนี้ จะไปกินสะเต็กชิ้นโตๆกับกะหรี่พัพเจ้าอร่อยกันที่อำเภอมวกเหล็ก

[&]quot; ไม่รู้สิครับพี่แต่เหมือนกับพวกเค้ากำลังถอนต้นมันขึ้นมานะ รู้สึกจะถอนง่ายจัง...." เจ้าติ๊กพูดพลางก็จ้องไปที่แปลงพืช

จากนั้นผมก็ออกเดินทางท่อไปยังอำเภอ พัฒนานิคม จังหวัด ลพบุรี และผ่านเลยไปยังอำเภอ วังม่วง เพื่อสำรวจทุ่งทานตะวันบนถนน เส้นนี้พร้อมกับแวะชมเชื่อนปาสักชลสิทธิ์ที่อยู่ในเส้นทางเดียวกัน ขณะนั้นตัวเชื่อนสร้างเสร็จสมบูรณ์และประตูระบายน้ำได้เปิดใช้ แล้ว เหลือแต่เพียงการทำถนนและตกแต่งสถานที่ภายนอกให้เรียบร้อยสวยงามเพื่อเตรียมงานรับเสด็จ ซึ่งพระบาทสมเด็จ พระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จพระราชดำเนินมาทรงทำพิธีเปิดอย่างเป็นทางการในกลางเดือนพฤศจิกายนนี้

เขื่อนป่าสักชลสิทธิ์หรือที่คนทั่วไปเรียกสั้นๆว่า "เขื่อนป่าสัก" เป็นเขื่อนในโครงการพระราชดำริ อยู่ในเขตติดต่อของจังหวัด สระบุรีและลพบุรี มื่อสร้างเสร็จแล้วจะเป็นอางกักเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่จะช่วยบรรเทายับยั้งไม่ให้น้ำจากแม่น้ำป่าสักไหลหลากลง มาท่วมพื้นที่กรุงเทพฯย่านชานเมืองและอย่างรวดเร็วเหมือนเช่นที่ผ่านมา เขื่อนแห่งนี้จึงได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วไป เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะชาวบ้านแถบนี้ต่างได้รับประโยชน์จากเขื่อนกันอย่างถ้วนหน้า ทั้งด้านการเกษตรและด้านประมง

วันนั้นมีนักท่องเที่ยวแวะมาเที่ยวเชื่อนกันมากมายเหมือนมีมหกรรมกันเลยทีเดียว ทั้งๆที่บริเวณภายในหลายแห่งยังไม่เสร็จเรียบ ร้อยดีนัก ถนนหนทางภายในเชื่อนอยู่ระหว่างการก่อสร้าง แต่กระแสข่าวจากสื่อมวลชนทำให้ผู้คนทั่วสารทิศต่างมาเที่ยวชมกัน อย่างล้นหลามก่อนพิธีเปิดอย่างเป็นทางการจะเริ่มขึ้น ชาวบ้านแถบนี้เลยได้รับประโยชน์ถ้วนหน้า ถนนหนทางในตำบลที่เคย เงียบเหงากลับคึกคักอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เชื่อนและมีที่ดินว่างติดถนนก็ปรับพื้นที่ให้เป็นร้านค้าร้านเช่า รวมทั้ง ลานจอดรถ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวอีกจำนวนมากที่จะเดินทางมาเที่ยวเชื่อนในอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้

ผมกับเจ้าติ๊กมีโอกาสเข้าชุมเชื่อนเป็นครั้งแรกในวันนั้นเอง ทางเข้าไปภายในเชื่อนมีรถวิ่งผ่านเข้าออกจนผู่นตลบ นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะจากกรุงเทพฯต่างขับรถเข้ามาชมอย่างไม่ขาดสาย ลานดินที่ปรับให้เป็นที่จอดรถแบบชั่วคราวก็มีรถจอดแนนเต็มไป หมด จนแทบจะไม่มีที่ว่าง ร้านค้าร้านอาหารซึ่งปลูกเป็นเพิงชั่วคราวก็ขายดีแบบเทน้ำเทท่า ถึงขนาดห้องน้ำห้องส้วมยังต้อง เข้าคิวกันยาวนับสิบคน ใครมาเห็นก็คงต้องบอกว่า "อะไรกันจะปานนี้เชียวหรือ..."

กว่าจะเดินจากที่จอดรถมายังตัวเชื่อนก็ต้องฝ่าด่านร้านค้ามากมายซึ่งส่วนใหญ่จะขายของที่เป็นผลผลิตจากเชื่อน ไม่ว่าจะเป็นปลา ชนิดต่างๆเช่นปลาแดดเดียวที่กำลังลงกระทะทอดหรือที่ผึ่งแดดชั่งขายเป็นกิโล ปลาแห้ง ปลากรอบที่แขวนหน้าร้านก็หลากชนิด ล้วนขายดีถ้วนหน้า พวกปลาสดๆปลาเป็นๆหรือที่ปรุงเสร็จเช่นทอดมันปลากราย ก็เห็นทอดกันหลายกระทะกลิ่นตลบอบอวนยั่ว น้ำลายยิ่งนัก จนผมกับเจ้าตึกเกือบเปลี่ยนใจมานั่งกินให้เป็นเรื่องเป็นราวแล้ว แต่เมื่อนึกถึงสะเต็กที่ตั้งใจจะไปนั่งกินที่มวกเหล็ก เลยต้องเปลี่ยนใจ

จากเชื่อนปาสักผมขับรถมาตามเส้นทางที่จะไปยังอำเภอมวกเหล็กจังหวัดสระบุรี ตลอดสองข้างทางจะเห็นทุ่งทานตะวันที่ยัง เป็นยอดสีเขียวอ่อนๆขึ้นแน่นอยู่กลางแปลง คะเนด้วยสายตาแล้วคงทยอยออกดอกทันรับเสด็จอีกสิบกว่าวันนี้แน่ ผมเริ่มหมายตา และจดจำแปลงดอกที่เห็นวามีความสมบูรณ์ เพื่อจะมาถายภาพในวันหลัง

เมื่อขับมาถึงอำเภอมวกเหล็กก็แวะทานสะเต็กกับร้านเจ้าเก่าตามที่ตั้งใจไว้ ตอนขากลับได้แวะซื้อกระหรี่พับจากร้านที่ขึ้นชื่อกลาง ตลาดมวกเหล็กติดไม่ติดมือกลับบ้าน จากนั้นได้เวลาเดินทางกลับกรุงเทพราวๆบ่ายสามโมง แต่กว่าจะถึงกรุงเทพก็ทุลักทุเลเพราะ ฝนตกหหนักตลอดทางและรถติดกันระนาว โดยเฉพาะถนนช่วง มวกเหล็ก - สระบุรี กำลังก่อสร้าง มีรถสิบล้อและสิบแปดล้อ วิ่งแชงกันอย่างน่าหวาดเสียว ส่วนเจ้าติ๊กก็นอนหลับไม่รู้เรื่อง ปล่อยให้ผมนั่งฟังเพลงคนเดียวในรถจนมาถึงกรุงเทพ

เป็นอันว่าการเดินทางไปจังหวัดสระบุรีคราวนี้ได้ชุ่มฉ่ำไปกับฝนเกือบตลอดทางทั้งขาไปและขากลับ ความเขียวชอุ่มและ เขียวขจื ของธรรมชาติในพื้นที่เขตอำเภอมวกเหล็กและตำบลใกล้เคียงที่เป็นพื้นที่เกษตรกรรมยังมีให้เห็นอยู่ทั่วไป เป็นบรรยากาศ ที่ดีที่ นักท่องเที่ยวจากเมืองหลวงควรหาเวลามาแวะเที่ยวและตักตวงเอาความสดชื่นกลับไป